

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1366/2018
31.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Милош Милић и Данко Меловић, адвокати из ..., против тужене Основне школе „ББ“ у ..., коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1827/17 од 18.10.2017. године, у седници већа одржаној дана 31.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1827/17 од 18.10.2017. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1827/17 од 18.10.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1188/16 од 06.03.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезана је тужена да јој на име накнаде штете због неисплаћене накнаде зараде за време коришћења годишњег одмора за период од 24.08.2013. године до 24.08.2016. године исплати износ од 7.991,19 динара, са законском затезном каматом почев од 14.02.2017. године до исплате, и износ од 3.223,66 динара на име законске затезне камате обрачунате на појединачна месечна потраживања од дана доспелости до 13.02.2017. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилји надокнади трошкове парничног поступка у износу од 43.714,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1827/17 од 18.10.2017. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1188/16 од 06.03.2017. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са

предлогом да Врховни касациони суд одлучи о изјављеној ревизији као о изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе и разматрања правних питања у интересу равноправности грађана.

Тужила је поднела суду одговор на ревизију тужене.

Чланом 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности те ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Одлука о тужбеном захтеву у конкретном случају донета је правилним тумачењем и применом члана 114. став 1. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“, бр. 24/05 ... 32/13), којим је прописано да запослени има право на накнаду зараде у висини просечне зараде у претходна три месеца у складу са општим актом и уговором о раду за време одсуствовања са рада на дан празника који је нерадан дан, годишњег одмора, плаћеног одсуства, војне вежбе и одазивања на позив државног органа. Ова одредба била је на снази до 29.07.2014. године када је ступио на снагу Закона о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“, бр. 75/14), којим је измењен члан 114. став 1. тако што је предвиђено да запослени има право на накнаду зараде у висини просечне зараде у претходних 12 месеци, у складу са општим актом и уговором о раду, за време одсуствовања са рада на дан празника који је нерадни дан, годишњег одмора, плаћеног одсуства, војне вежбе и одазивања на позив државног органа.

Наведена одредба примењује се на обрачун и исплату накнаде зараде за време које запослени у основним и средњим школама проведе на годишњем одмору, плаћеном одсуству и државном празнику, у складу са чланом 23. став 1. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник Републике Србије“, бр. 12/09 ... 1/12).

Наиме, просечна зарада запосленог из члана 114. став 1. Закона о раду за претходна три месеца, односно, за претходних 12 месеци своди се на износ зараде по радном сату који ће, множењем са бројем сати годишњег одмора, дати износ накнаде зараде која тужили припада за време коришћења годишњег одмора. Због тога су нижестепени судови у овом спору применили правилан метод обрачуна накнаде зараде (укупна зарада у обрачунском периоду подељена са укупним бројем сати рада и тако добијен износ зараде по радном сату), јер је то у складу са наведеном законском одредбом која није прописала да је просечна зарада - просечна месечна зарада.

Имајући изложено у виду, позивање тужене на пресуду Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2002/17 од 16.08.2017. године, не оправдава одлучивање о посебној ревизији ни по једном основу предвиђеном чланом 404. став 1. ЗПП.

Из тог разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

У споровима за наплату новчаног потраживања из радног односа о дозвољености ревизије се, на основу члана 436. ЗПП, одлучује применом члана 403. став 3. истог закона - према вредности предмета спора побијеног дела.

Вредност предмета овог спора износи 7.991,19 динара (износ обрачунате и досуђене затезне камате од 3.223,66 динара није узет у обзир при одређивању вредности предмета спора, у складу са чланом 28. став 2. ЗПП) и очигледно не прелази висину динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, меродавну за допуштеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП.

Због тога ревизија тужене није дозвољена, па је применом члана 413. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

Одлука о захтеву тужиље за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у трећем ставу изреке, донета је применом чланова 154. и 165. ЗПП. По оцени Врховног касационог суда, одговор тужиље на ревизију не представља неопходну радњу за поступак одлучивања о ревизији, због чега јој не припада право на накнаду трошкова на име састава одговора на ревизију.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић